

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **V. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2023, č. j. CPR-6055-5/ČJ-2023-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Ústí nad Orlicí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 1. 2023, č. j. KRPE-55434-72/ČJ-2020-170022-SV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. p) bodu 4 a § 119 odstavec 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 18 měsíců, po kterou mu nelze

umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, a byl na území České republiky zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, která bude stanovena postupem podle § 120a odstavec 5 zákona o pobytu cizinců. Zároveň bylo rozhodnuto tak, že podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců se na cizince vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaným rozhodnutím byla část výroku upravena tak, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl vypuštěn nadbytečný text týkající se počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Ve včas podané žalobě uvedl žalobce následující žalobní body.

2. Žalobce namítl, že správní orgán mylně vyhodnotil, že se žalobce dopustil nelegální práce, ta je správním deliktem, o jehož spáchání si správní orgán v tomto řízení nemohl učinit úsudek sám, správní řízení o tomto deliktu nebylo s žalobcem do současného dne ani zahájeno, a proto není možné, aby výkon nelegální práce byl důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
3. Dále žalobce namítl, že pobýval na území České republiky na základě vydaného Víza D vydané Polskou republikou s platností od 30. 8. 2019 do 27. 8. 2020 s délkou pobytu 364 dnů. Na toto vízum mohl žalobce pobývat na území ČR 90 dnů, přičemž ve správním řízení nebylo prokázáno, že by tuto dobu překročil. Žalobce se tedy nedopustil nelegálního pobytu.
4. Žalobce dále namítl, že správní orgán ničím nepodložil své závěry o tom, že se v případě správního vyhoštění nejedná o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nezohlednil skutečnost, že žalobce v mezidobí získal povolení k dlouhodobému pobytu na území Slovenské republiky, které mu v důsledku správního vyhoštění bude zrušeno. Nebylo prokázáno, že by hrozilo, že by žalobce závažným způsobem narušil bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřeným opatřením, bylo namíste v první řadě aplikovat ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, týkající se povinnosti opustit území, nikoliv ustanovení o správním vyhoštění. Za nejpodstatnější pochybení správního orgánu žalobce označil skutečnost, že žalovaný správní orgán chybně a nedostatečně posoudil odvolací námitku směřující k tomu, že se žalobce více než rok nachází na území Ukrajiny a že jeho vyhoštění je neúčelné. Z poskytnutých dokladů nevyplývá, že by se žalobce nenacházel na území Ukrajiny, to vyplývá z pasu předloženého žalobcem, o skutečnosti, že žalobce při hraniční kontrole nemohl být vpuštěn na území EU, svědčí i přípis právního zástupce žalobce ze dne 8. 2. 2022. Žalobce tyto skutečnosti ignoroval, čímž žalované rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. S tím souvisí i další zásadní námitka žalobce, týkající se výroku rozhodnutí o vyhoštění, kdy vůbec správní orgány nezohlednily skutečnost, že žalobce se v současné době nachází na území Ukrajiny. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě se vyjádřil k žalobním bodům uvedeným v závěru žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
7. Ze správního spisu vyplývají, a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval do České republiky dne 18. 12. 2019 společně se svou manželkou a dvěma syny. Do České republiky přijel z ekonomických důvodů. Dne 17. 1. 2020 žalobcova manželka společně s dětmi odjela zpět na Ukrajinu, přičemž žalobce setrval na území ČR. Žalobce disponoval platným vízem Polské republiky č. X, typ D, platnost od 30. 8. 2019 do 27. 8. 2020, počet vstupů: MULT, počet dní pobytu: 364, kód účelu vydání víza: 06.
9. Dne 27. 7. 2020 byl žalobce kontrolován Policí ČR při pracovní činnosti, a to na stavbě v obci Rybník, kde vykonával pomocné zednické práce. Podle protokolu ze dne 27. 7. 2020 vyplývá, že žalobce začal na stavbě pracovat dne 3. 7. 2020 a to až do dne kontroly policie. Žalobce v souvislosti s kontrolou předložil pracovní smlouvu uzavřenou se zaměstnavatelem Building-Electric Stav s.r.o. Z pracovní smlouvy vyplývá, že pracovní poměr byl uzavřen dne 1. 5. 2020 na dobu neurčitou, druh práce - dělník v oblasti výstavby budov. Žalobce na stavbě vykonával betonářské práce, pracovní doba byla od 7 do 18 hod, od pondělí do neděle, vyjma dnů, kdy pršelo. Za odvedenou práci dosud obdržel zálohu za mzdu 3 000 Kč. Žalobce však nepředložil povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu ani modrou kartu. Nepředložil rovněž žádné dokumenty, kterými by odkazoval na vyslání na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 27. 7. 2020 žalobce sám vypověděl, že si je vědom, že na území České republiky pracoval nelegálně, není držitelem pracovního povolení ani živnostenského listu. Součástí spisového materiálu je kromě uvedené pracovní smlouvy písemné vyjádření zhotovitele stavby (společnost OHL ŽS, a.s.) ze dne 13. 5. 2021, že žalobce na stavbě pracoval ode dne 3. 7. 2020 jako zaměstnanec společnosti Building-Electric Stav s.r.o.; záznam o proškolení žalobce z bezpečnosti a ochrany zdraví při práci sepsaný s žalobcem dne 3. 7. 2020 na stavbě; sdělení společnosti Building-Electric Stav s.r.o. ze dne 9. 8. 2021, že žalobce na stavbě pracoval jako její zaměstnanec ode dne 3. 7. 2020 do 27. 7. 2020; podle sdělení Úřadu práce České republiky, kontaktního pracoviště Ostrava, ze dne 10. 5. 2021, žalobce není držitelem povolení k zaměstnání vydaného pro zaměstnavatele Building-Electric Stav s.r.o.
10. Na základě provedeného šetření správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění, neboť žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Rovněž žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. V rozporu s uděleným vízem Polské republiky žalobce překročil 90 dnů pobytu na území ČR, k němuž byl na základě tohoto víza oprávněn. Doba 90 dnů v období 180 dnů, kterou žalobce nesměl přesáhnout, uplynula v jeho případě dnem 28. 4. 2020. Následujícím dnem 29. 4. 2020 pobýval žalobce na území ČR již bez platného oprávnění k pobytu. V okamžiku kontroly dosáhl neoprávněný pobyt žalobce v rámci referenčního období 180

dnů délky 90 dnů. Kontinuální pobyt žalobce na území ČR ode dne jeho vstupu dne 18. 12. 2019 do dne kontroly dne 27. 7. 2020 činil celkem 223 dnů.

11. O vyhoštění žalobce bylo rozhodováno již dvakrát a v obou případech rozhodoval i zdejší soud o žalobách proti těmto předchozím rozhodnutím. V případě prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyhoštění ze dne 29. 2. 2020, potvrzeného rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 3. 12. 2020, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 66 A 2/2020 - 21, přičemž tento rozsudek byl na základě kasační stížnosti žalobce rozsudkem NSS ze dne 18. 3. 2021, sp. zn. 1 Azs 17/2021, zrušen, kdy NSS sice dospěl k závěru, že v daném případě žalobce překročil 90 dnů pobytu na území České republiky, avšak zrušil rozsudek zdejšího soudu a i rozhodnutí žalovaného o vyhoštění z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu týkajícího se délky pracovní činnosti žalobce na stavbě. Následně odvolací orgán rozhodnutím ze dne 22. 4. 2021 zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyhoštění a vrátil mu věc k novému projednání, ten provedl další šetření a dokazování u zhotovitele stavby a zaměstnavatele cizince, přičemž bylo zjištěno, že žalobce pracoval na stavbě od 3. 7. 2020 do 27. 7. 2020 bez povolení k zaměstnání. Na základě těchto nově zjištěných skutečností vydal správní orgán I. stupně v pořadí II. rozhodnutí o vyhoštění žalobce ze dne 12. 11. 2021, žalobce proti němu podal odvolání, odvolací orgán rozhodl o změně. Toto rozhodnutí, jež pouze zkrátilo dobu zákaz vstupu na území členských států Evropské unie a ve zbylé části rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího orgánu podal žalobce v pořadí druhou žalobu u zdejšího soudu, přičemž zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 3. 2022, č. j. 61 A 1/2022 - 28, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, kdy žalobní námitky, které jsou v podstatě téměř totožné s žalobními námitkami obsaženými v současné žalobě, shledal za nedůvodné a zrušil žalované rozhodnutí pouze s přihlédnutím k současnému ozbrojenému konfliktu na Ukrajině, kdy zde byla nepochybně dána důvodná obava hrozby skutečného nebezpečí pro žalobce. Následně žalovaný jako odvolací orgán zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 11. 2021 (tj. v pořadí druhé rozhodnutí) z důvodu, že závěr podle kterého by bylo možné, aby žalobce jako cizinec vycestoval, neboť Ukrajina je bezpečnou zemí, nyní neobstojí, a je proto nezbytné, aby si správní orgán vyžádal aktuální závazné stanovisko, zda vycestování cizince je možné i za probíhajícího válečného konfliktu. Správní orgán I. stupně doplnil dokazování o závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 5. 2022, podle kterého není vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu možné, a toto stanovisko pak bylo promítnuto i ve výroku v pořadí třetí rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyhoštění žalobce ze dne 3. 1. 2023 (tj. že podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců se na cizince vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém v podstatě uvedl námitky, které následně zopakoval i v nyní projednávané žalobě. Vzhledem k tomu, že tyto námitky žalobce uplatnil i v žalobních bodech v předchozích žalobách proti pořadí prvnímu a druhému rozhodnutí žalovaného a krajský soud se jimi již věcně zabýval, přičemž některé závěry krajského soudu potvrdil i Nejvyšší správní soud (zejména závěry týkající se pobytu žalobce na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, které jsou obsaženy v rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 2. 2021, č. j. 66 A 2/2020 - 21, který se týká v pořadí prvního vydaného rozhodnutí o vyhoštění) a vzhledem k tomu, že krajský soud se nyní ztotožnil se svými předchozími závěry, obsaženými v předchozím rozsudku zdejšího

soudu ze dne 30. 3. 2022, č. j. 61 A 1/2022 - 28, tak vzhledem k totožnému obsahu následně uvedených žalobních bodů a v nich obsažených žalobních námitek v předchozí žalobě, kterou žalobce podal v předchozím soudním řízení (v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022, tedy jedná se o v pořadí druhé vydané rozhodnutí o vyhoštění), vypořádal se krajský soud v dané věci s těmito námitkami následujícím způsobem, tedy se shodnými závěry jako v předchozím případě.

12. Podle ust. § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců: *Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců: *Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců: *Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.*
15. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
16. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou týkající se neoprávněnosti posouzení výkonu nelegální práce ze strany správních orgánů. Podle žalobce si správní orgán nemohl učinit úsudek o výkonu nelegální práce sám, a tudíž není možné, aby výkon nelegální práce byl důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018 - 30 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), si však úvahu o výkonu nelegální práce cizince může učinit správní orgán rozhodující v bytovém řízení sám, a to aniž by se musel obrátit na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti. Krajský soud nemá žádný racionální důvod se od závěru uvedeného v tomto rozsudku odchýlit. Je však důležité dodat, že takové posouzení správním orgánem musí mít oporu ve správním spisu. To je v tomto případě splněno, neboť ze strany správních orgánů došlo k dostatečnému šetření věci. Soud v této souvislosti odkazuje na str. 6 - 7 žalovaného rozhodnutí, které obsahuje obsáhlé posouzení charakteru činnosti žalobce, rovněž tak na str. 4 - 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud se se závěry správních orgánů ztotožňuje. Jak uvedl žalovaný, správní orgány posuzovaly, zda byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání a neobjasňovaly skutečnost, zda se dopustil správního deliktu. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018 - 30), platí, že ačkoli správní orgán I. stupně ani žalovaný nevykonávají kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti ve

smyslu ust. § 125 zákona o zaměstnanosti, mohou si v souladu s ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu při výkonu vlastní působnosti nepochybně učinit úsudek o povaze činnosti vykonávané žalobcem. Nejedná se totiž o úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek nebo správní delikt a kdo za něj odpovídá, nýbrž o posouzení toho, zda jsou naplněny podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný proto v daném případě nevybočil ze své pravomoci a nepostupoval v rozporu se zákonem, když posuzoval charakter činnosti žalobce.

17. Jde-li o námitku týkající se nelegálního pobytu, krajský soud opět odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se s ním plně ztotožňuje. Z obsahu správního spisu je dostatečně prokázáno, že se žalobce dopustil porušení ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Z obsahu výpovědi žalobce a víza založeného ve správním spise lze dovodit, že cizinec překročil 90 dnů pobytu na území České republiky, k němuž byl na základě polského víza oprávněn. Doba 90 dnů v období 180 dnů, kterou žalobce nesměl přesáhnout, uplynula v jeho případě dnem 28. 4. 2020. Ještě v průběhu jeho legálního pobytu na území České republiky byl dne 12. 3. 2020 vyhlášen nouzový stav, který skončil dne 16. 7. 2020. Žalobce však po ukončení nouzového stavu, v době, kdy již neměl oprávnění na území ČR setrvat, nevycestoval. Žalobce tedy pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu ode dne 17. 7. 2020 až do dne 27. 7. 2020, kdy došlo k pobytové kontrole.
18. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců není možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Povinnost přiměřenosti správního rozhodnutí pak vyplývá rovněž z ust. § 4 odst. 2 správního řádu, když zákon požaduje, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobce se dovolává nepřiměřenosti rozhodnutí proto, že mu v důsledku správního vyhoštění bude zrušeno jeho povolení k dlouhodobému pobytu na Slovensku. Tato námitka však nemůže odůvodnit nepřiměřenost zásahu. To, že si žalobce v průběhu již zahájeného správního řízení opatřil povolení k dlouhodobému pobytu na území jiného státu, neznamená, že správní vyhoštění následně již nelze uložit. Tímto postupem by pak totiž byly podmínky pro udělení správního vyhoštění již nadbytečné. V konečném důsledku by to znamenalo, že povolení k dlouhodobému pobytu na území jiného státu by zhojilo žalobcovo předchozího jednání, tedy že na území ČR pobýval bez požadovaného oprávnění a že byl zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání, ačkoli povolení potřeboval. Navíc je nutno dodat, že rozhodnutí o správním vyhoštění automaticky neznamená zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území jiného státu. V souladu s čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích („Schengenská úmluva“) nejprve dojde ke konzultačnímu řízení (a to mezi Českou a Slovenskou republikou), v rámci něhož se prověří, zda existují dostatečné důvody pro zrušení již uděleného povolení. Závěr o tom, zda jsou na straně cizince dány dostatečné důvody pro zrušení jeho pobytového oprávnění, tedy bude až výsledkem konzultačního řízení a jehož výsledek krajský soud nemůže předjímat.
19. Žalobce rovněž neuvedl žádnou konkrétní osobu, vůči níž by se o nepřiměřený zásah mělo jednat, ani v řízení nebyla žádná taková osoba zjištěna. Není rodinným příslušníkem

občana EU, na území ČR ani na území jiného členského státu EU nežije s nikým ve společné domácnosti, ani se na těchto územích nenachází osoba, kvůli které by pociťoval, že správní vyhoštění by pro něj a případně tuto osobu znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalobcova manželka a dvě děti žijí na Ukrajině. Na území ČR ani dalšího státu EU nemá žádné rodinné vazby, k územím si nevybudoval ani vazby kulturní či společenské. V době vydání napadeného rozhodnutí považoval oblast, ve které na Ukrajině trvale žil se svou rodinou, za bezpečnou. V souvislosti s návratem na Ukrajinu se ničeho neobával a nebyl mu znám žádný důvod, který by mu bránil v návratu do vlasti. Krajský soud má ze všech shora uvedených důvodů za to, že správní řízení vadou skutkových zjištění o soukromém a rodinném životě žalobce netrpělo, tato námitka proto není důvodná.

20. Co se týká toho, zda měl správní orgán postupovat podle ust. § 50a či ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, krajský soud se ztotožňuje s postupem žalovaného. Z ustanovení § 50a odst. 1 písm. c) vyplývá, že rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá v případě, pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl zásah do cizincova soukromého a rodinného života nepřiměřený. Zde je tak důležité připomenout, že pokud by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, nebylo by možné podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Právě proto by následně přicházel v úvahu postup podle ust. § 50a. Uložení správního vyhoštění tak není aplikováno subsidiárně, jak se domnívá žalobce, ale je tomu přesně naopak. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2021, č. j. 13 A 1/2021 vyplývá, že: *„[o] možné povinnosti opustit území lze uvažovat až poté, co by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života cizince, resp. co by nebyly shledány důvody pro zahájení řízení či vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Subsidiární charakter ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců shledává i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 – 40: *„[z] právní úpravy tedy vyplývá, že správní orgán nemůže volně vybírat mezi uložení správního vyhoštění (§ 119) a uložení povinnosti opustit území (§ 50a). Pokud v řízení ve věci správního vyhoštění nebylo shledáno, že by správním vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze režim uložení pouhé povinnosti opustit území vůbec využít.“*
21. Na podporu zpochybnění postupu správních orgánů žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Azs 432/2019 – 29, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2021, č. j. 13 A 1/2021 - 25. Podle těchto rozhodnutí pokud má cizinec povolen pobyt v jiném členském státě EU, pak je na prvním místě jeho návrat do tohoto státu, ledaže by zde byla dána výhrada veřejného pořádku nebo národní bezpečnost. Žalobce má tedy za to, že správní vyhoštění přichází v úvahu až poté, kdy nelze postupovat podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedená rozhodnutí se vztahovala k právní úpravě, jejíž znění již není účinné pro nyní projednávanou věc. S účinností od 31. 7. 2019 byl totiž do ust. § 50a vložen odst. 3, podle kterého: *Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.* Jak plyne z důvodové zprávy k zákonu č. 176/2019, kterým se mění zákon č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony ze dne 6. 6. 2018: „[k] vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území/ území členských států EU dochází rovněž v případech, kdy jde o tzv. překvalifikování – tj. policie původně zahájila řízení o správním vyhoštění, ale byly zjištěny okolnosti, pro které rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat. Z dosavadního textu se přejímá postup, podle kterého je-li v řízení o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a pobývá-li cizinec na území neoprávněně, považuje se zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území a vydá se tak pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území.“ V nyní projednávané věci však nebyly naplněny podmínky vyžadované citovaným ustanovením. Jednak se nejedná o situaci, kdy by nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jak soud již výše uvedl, ani se nejedná o situaci, kdy by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl zásah do žalobcova soukromého a rodinného života nepřiměřený, jak soud již výše rovněž uvedl.

22. V nyní projednávané žalobě na rozdíl od předchozí výše uvedené věci (ve které soud rozhodoval již výše zmíněným rozsudkem ze dne 30. 3. 2022, č. j. 61 A 1/2022 - 28), žalobce v žalobě nově namítl, že „nejpodstatnější pochybení správního orgánu vychází ze skutečnosti, že žalovaný správní orgán zcela chybně a nedostatečně posoudil odvolací námitku směřující k tomu, že se žalobce více než rok nachází na území Ukrajiny a že jeho vyhoštění je tedy neúčelné“. Tento závěr žalobce doložil pasem, respektive skutečnostmi zapsanými v pasu žalobce, přičemž tvrdí, že „chybou imigračního úředníka Maďarska“ nebylo zrušeno přechodové razítko a že existují další důkazy, které vylučují, že žalobce dne 6. 2. 2023 přicestoval na území EU. Jednak tvrdí, že v dané době nabylo právní moci předešlé rozhodnutí o správním vyhoštění a že žalobce tedy při hraniční kontrole nemohl být vpuštěn na území EU a dále že právní zástupce žalobce napsal dne 8. 2. 2022 přípis směřovaný k výmazu z informačních systémů. Žalovaný „toto“ zcela ignoroval, čímž napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. K tomu uvádí krajský soud následující závěry.
23. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce v odvolání tvrdil, že na přelomu roku 2021 a 2022 odcestoval na Ukrajinu a že do současné doby se s ohledem na omezení vycestování platné vzhledem k vyhlášení válečného stavu, nevrátil. K výzvě správního orgánu k doložení tohoto tvrzení se v podání ze dne 20. 3. 2023 předložil kopii cestovního dokladu, přičemž tvrdil, že z něho vyplývá, že dne 6. 2. 2022 nebyl vpuštěn na území evropské unie vzhledem k předchozímu rozhodnutí odvolacího orgánu v předmětné věci a že od té doby se nachází na území Ukrajiny. Žalovaný k tomuto tvrzení a k této odvolací námitce uvedl na straně 10 žalovaného rozhodnutí, že „ohledně tvrzení o současném pobytu cizince na Ukrajině, odvolací orgán uvádí, že taková skutečnost z cestovního dokladu cizince není potvrzena. Na straně 9 cestovního dokladu je sice maďarskými pohraničními orgány zneplatněno vstupní razítko na území schengenského prostoru ze dne 06.02.2022, ale současně ze strany 7 cestovního dokladu je vstup cizince na území schengenského prostoru přes maďarský hraniční přechod potvrzen vstupním razítkem ze dne 06.02.2022. Dle názoru odvolacího orgánu tak fakt, že cizinec pobývá více jak rok na území Ukrajiny a proto má být řízení o správním vyhoštění zastaveno, nebyl ze strany žádným hodnověrným způsobem doložen.“ S tímto závěrem se krajský soud ztotožnil a neměl důvod považovat tento závěr za nepřezkoumatelný, když je v něm jasně uveden závěr správního orgánu, který se s touto

námítkou vypořádal. Žalobce nedoložil žádné důkazy a tvrzení k prokázání opaku tohoto závěru žalovaného správního orgánu, přičemž tento závěr nemůže změnit ani údajný přípis právního zástupce žalobce ze dne 8. 2. 2022 „*směřovaný k výmazu z informačních systémů*“, pouhá existence takové žádosti nemůže prokázat tvrzení žalobce, že ten na území EU nevstoupil a nachází se na Ukrajině, když z cestovního pasu žalobce vyplývá opak. Toto tvrzení považuje krajský soud za účelové. Z tohoto důvodu nemůže obstát i další nově uplatněná námitka týkající se výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy žalobce namítá, že ten „*znovu vůbec nezohlednil skutečnost, že účastník řízení se v současné době nachází na území Ukrajiny!*“ Ačkoliv žalobce byl vyzván k doložení této skutečnosti, neučinil tak, správní orgán tedy vycházel z cestovního pasu žalobce, který svědčí o tom, že žalobce vstoupil na území EU, tedy i tuto námitka shledal krajský soud za nedůvodnou.

24. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnut (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. května 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje

